

KÉT ELLENTÉTES MEG EGY MÁSIK
(OLAJ, VEGYES TECHNIKA, VÁSZON, 3 KÉPBŐL ÁLLÓ SOROZAT)

Szerző: Vágó Szabolcs, rajz-vizuális kommunikáció szak

Konzulens: Szurcsik József, tanszékvezető főiskolai docens

(Művészeti és Művészettudományi Szekcióban I. helyezés)

Két ellentétes meg egy másik
(olaj, vegyes technika, vászon, 3 képből álló sorozat)

REZÜMÉ

Eddigi munkásságom reflexió volt a körülöttem létező és történő dolgokra. Alaptémám a táj, vagyis a mesterségesen létrehozott tér s ennek bizonyos kiragadott elemei. Napjainkra a hagyományosan tájnak, tájképnek nevezett tér számos már hozzátartozó elemmel bővült ki. Olyan tárgyak, objektumok alkotják szerves részét, amelyek fölött szemünk, tudatunk elsiklik. Én ezeket a tárgyakat szándékosan megfigyelem, és megpróbálom olyan számomra más jelentéssel bíró dolgokra kicserélni, amelyek által a külső tér összekeveredik a belsővel. Ezeknek a tereknek a kapcsolata kérdéseket vet fel bennem, melyekre megpróbálom magamban megtalálni a választ. Olyan kettőséget próbálok megalkotni, amely a nézőben is kérdéseket vet föl.

Képrészletekből, a látott kép egymásra épülő síkjaiból állítok össze a saját értelmezésem szerint egy tájat, állóképekből összeálló „tájvíziót”. A már látott és a még nem látott, a már átélt, és a még nem ismert, vagy elképzelt táj közötti különbség. A nem látott azonban mindig valamilyen vízió. A valóságot átformálva jeleníti meg a környezetet. Képeim többsége újraértelmezett tájkép, melyekben megpróbálok a látott táj mögé nézni. A tájat tekinthetjük egy, az ember által létrehozott mesterséges térnek. Ez a mesterséges tér olyan elemeket foglal magába, amelyek már szerves részévé váltak annak. Átjátszó-tornyok, elektromos felső vezetékek és számos más, az emberek által létrehozott tárgy, objektum illeszkedik bele a tájba. Ezek mára már megszokott „táj-kiegészítő” elemként alakítják környezetünket anélkül, hogy észrevennénk őket. Tudat alatt vesszük tudomásul látványukat.

A külső és a belső tér elemeit más környezetbe helyezem, olyan képsíkokat hozok létre, amelyek egymásra épülve egyfajta eltorzított, átformált teret hoznak létre. Arra a kérdésemre keresem a választ, hogy mi a kint és mi a bent.

...az elmúlt időszakban azonban a monokróm festészet, az ebben rejlő lehetőségek kezdtek inkább érdekelni. A színek hiánya, egy szín különböző árnyalatai, valamint a festék, esetleg egy anyag (késtapasz, műanyag, műgyanta, stb.) domborúsága.

KONCEPCIÓ

Egy kiállításnak köszönhetően olyan képeket festettem, amelyek csak fekete és fehér festékből álltak. A képeken fehér alapon fekete szöveg volt olvasható. A festés folyamata közben olyan technikai megoldásokkal találkoztam, amelyek egy új festési gondolkodáshoz vezettek el. Ezenkívül a képek megfestése olyan izgalmat okozott, hogy újra hasonló módon akartam dolgozni. A felületek sematikus, egy színű felületként való kezelése, a festék, mint

helykitöltő, alapot adó felületként való alkalmazása arra ösztönzött, hogy minél homogénebb, azonban közről nézve mégis izgalmas felületet adjon. Így csak az ecsetkezelés módjával hozhattam létre a képeken érzéseket, a kezemben és bennem rejlő feszültségeket. Ennek a három képnek a megfestése folyamatos munkát és figyelmet igényelt.

Ennek a három képnek a festése a negyedik év utolsó félévére esett. Az előző félévi teregetésen képeim mennyisége és minősége elvezetett oda, hogy saját képeimet, festési stílusomat újra kellett értékelnem. A gondolataim kivetítése olyan folyamatként jött ki kezeim közül, amelynek minden megfestett képe olyan lett, mint egy filmkocka a mozgóképből. Azonban ennek köszönhetően hasonló lett a megfogalmazás nyelve, a forma és szimbólumvilág.

A festményeimet látva rájöttem, hogy az eddigi munkámnak véget kell vetnem.

Ezután eldöntöttem, hogy festek három képet. Egy feketét, egy fehéret valamint egy másikat. Egy színes képet, amelyet előre megfontolt szándékkal utána lefestek egyszínűre.

Ezenkívül maga a felület, a felület és a fal kapcsolata is foglalkoztatott. Kérdéseket vetett föl bennem, hogy a kép, a hordozó felület miért válik el ennyire a fal síkjától. Elgondolkodtatott, hogy a kép a fallal, a fal síkjával egységet alkosson, valamint a festés módszerével a képet „beleépítem” a falba, a kiállító tér felületébe. Először a fehér szín és a fehér fal között kerestem kapcsolatot.

A fehér kép volt az első. Csak fehér olajfesték használatával elkezdtem betölteni a felületet. A kép méretéből adódóan ez lassú folyamat volt, közben volt időm megfigyelni a kép egészéhez képest a formák, festési irányok „súlyát”. A folyamatos irány és formakeresés végül egy ornamentikus képvilágot eredményezett. A adalékoknak, valamint a festék vastagságának köszönhetően a fehér színnek különböző „színű” árnyalatait tudtam megjeleníteni a felületen. Ezek között sárgás és lila tónusok jelentek meg, melyek egymást felerősítve intenzív színekké váltak.

A második kép megfestése közben már hasonló módon tudtam dolgozni, mint korábban. Csak a fehér szín használata, az adalékoknak és a festési technikáknak köszönhető különböző - alig eltérő - árnyalatok megfigyelése hozzászoktatott a színektől való elkülönüléshez, elrugaszkodáshoz. Nem kellett ragaszkodnom a színek használatához, nem figyeltem a színek saját tulajdonságait, a különböző festési szabályokat. A képen festés közben pusztán egy szín különböző sűrűségétől, állagától, fényességétől és más, további tulajdonságok által létrehozott – különbségeivel alkotott képet. Nem a tanult, és nem tanult de ösztönös színhasználatoknak, hanem a letisztult kifejezőmódrá, a formák és mélységek, téri érzetekre való törekvésnek köszönhetően alakult és fejlődött a kép.

A festés közben különböző anyagokat kevertem az olajfestékbe. A lenolaj, terpentín, lakk, porfesték, nitrolakk, és más anyagok mindig új és új tulajdonságokat adtak a festéknek. Ezeknek köszönhetően az alkotás közben ugyan olyan tág határok között mozoghattam, mintha bármennyi színnel dolgoztam volna. Ösztönösen használtam ezeket különböző formák kialakítására. A festés egy olyan munkafolyamattá vált, amelynek során a folyamatos tapasztalás, az anyagok tulajdonságainak és a festés technikájának a megismerése újabb lépésekhez vezetett el. Nem előre eltervezve festettem meg a képeket, hanem hagytam, hogy folyamatosan alakuljon.

Ezután elkezdtem megfesteni az utolsó képet. Ebben kiélhettem magam az előző képekből hiányzó színekké, és felelőtlenül nyúlhattam hozzájuk. Az a tudat, hogy utána le fogom festeni egyszínűre, olyan nyugalmat és biztonságot adott, hogy ebben a képben sem

foglalkoztam a színek tulajdonságaival, a festési módokkal, szokásokkal, szabályokkal. Szándékosan törekedtem arra, hogy minél zaklatottabb színvilágú, minél giccsesebb témájú képet alkossak.

Miután elkészült a kép, nézegettem egy darabig, kiélveztem a pillanatot, majd arany, szórófejes festékekkel elkezdtem átfesteni. Meglepő módon semmilyen rossz érzés nem volt bennem, hogy egy képet - amelyre sok időmet eltöltöttem, hogy olyan legyen amilyen – megfosztok a színeitől. Sőt...

Ennek a pár képnek a megfestése olyannyira megváltoztatta a gondolkodásomat, hogy azóta csak hasonló képek létrehozásával próbálkozom. A jövőben még több anyagot (beton, műanyag, gipsz, gumi, stb.) szeretnék kipróbálni festmények és képnek látszó tárgy csinálásához.

